

Mlado Jutro

Štev. 7.

Nedelja, 18. februarja

1934

Antar

Arabska junaška zgodba

Ze ko je bil Antar prav majhen, so se mu čudili vsi, ki so ga poznali.

V resnici je bil čuden otrok. Črn je bil kakor noč in imel je širok, ploščat nos, kakor ovčn kodraste lase in močne ustnice. Imel je velike rjave oči, ki so se kar bliskale.

Tudi močan je bil. Pa še kako. Saj mu je dal njegov oče emir Sedâd ob rojstvu ime Antar, kar se pravi po naše »močni«.

To ime je docela zaslužil. Poslušajte kako:

Ko je štel šele deset mesecev, je samo z rokami ukrotil divjega psa. Bratje in tovariši, ki so bili vsi dosti stare od njega, so se mu le s strahom bližali

bral najboljših kosov večerje. In če se mu je hotel kdo upreti, je slabo naletel.

Toda to so bili le mladostni grehi, ki so pa z leti docela izginili. V njegovem

In v vsej deželi Beniabov ni bilo človeka, ki bi o njem več govorili, kakor o Antarju, sinu emirja Sedâda.

Leta so tekla. Antar je rasel v moči in pogumu, pa tudi njegov značaj se je utrdil. Priznati moramo, da v vsej deželi ni bilo prijaznejšega in zaupljivejšega Arabca, kakor je bil Antar.

To ga pa seveda ni motilo, da se ne bi bil vsak večer, ko se je vračal s paše, prvi pognal k jedi in že samo s pogledi ukrotil vseh svojih tovarišev ter si iz-

scru sta ostala le pogum in iskrenost.

Zdaj pa poslušajte zgodbo o Antarju, čudežno zgodbo o mladem arabskem pastirju, katerega ime je zaslovelo do nas. Bil je velik pesnik in še večji junak.

Prvo poglavje.

Antarjeva mladost je bila žalostna. Lahko si mislite, da ga niso vsi ljudje radi imeli.

Se celo vsi tisti, ki so se hlinili, da ga spoštujejo, ker so se ga bali, niso

bili edini, ki so mu želeli zlo.

Kar čudno se vam bo zdelo: eden tistih, ki so se najbolj bali Antarjeve moči, je bil — njegov oče.

Kakor že sam emirski naslov pove, je bil Sedâd plemenitnik.

Toda svojega sina se je tako huđo bal, da ga je pustil med sužnji.

»Tako mi bo manj nevaren,« si je mislil Sedâd.

Zato je moral Antar pasti črede, čeprav je bilo to za emirjevega sina zelo ponižujoče opravilo.

Vendar pa oče še s tem ni bil zadovoljen. Čedalje bolj ga je skrbela silna moč sina.

Nekega dne je poklical k sebi svoja dva brata, Maleka in Jahmeta, da bi ju vprašal za »vet:

»Vzнемarjen sem zaradi svojega otroka,« jima je dejal. »Bojim se, da se mi ne bi kdaj uprl. Kako bi ga mogel ukrotiti?«

Brata sta se zamislila in mu potem povedala:

»Ni treba skrivati. Tvoj sin je strašno močan in midva nisva edina, ki to veva. Treba bi ga bilo...«

Sedâd je pomislil. Potem pa je iznenada strahopetno rekel:

»Prav rad bi se ga iznebil. Toda kako, ko je tako močan?«

»Kakšno sredstvo, da ga spravimo s poti, bi se že dobilo,« je dejal Malek.

In Jahmet:

»Poslušaj me! Skrivaj pojdemo vsi trije za njim, ko bo gnal črede na pašo. Takrat se morda ponudi priložnost, da ga napademo...«

Tako so tudi storili. Antar ni ničesar huđega slutil. Gnal je svoje ovce in jarce na pašo. Šel je po poti in prišel je do kraja, ki mu pravijo Levja dolina zaradi številnih krvoločnih zveri, ki se skrivajo v visokem grmovju.

Antar je bil edini med vsemi Arabci beniabskega rodu, ki se je upal hoditi po takih krajih.

Trije izdajalci, ki so mu skrivaj sledili, so se bali tega kraja.

Le Antar se ga ni prav nič bal. Ni se skrbno oziral okoli sebe, kje preži nanj kakšna zver. Ponosno je gledal in se nestrpno na glas izpraševal:

»Ali ne bom danes videl nobenega leva?«

Toda za majhnim hribčkom so čakali njegov oče in oba strica primernega trenutka, da ga napadejo.

Kakor bi hotel bog uslišati Antarjevo prošnjo, je iznenada planila iz goščave velikanska zver in zateglo zatulila.

Bil je ogromen volk. Pena mu je te-

kla iz gobca in v očeh se mu je iskrl ogenj sovraštva. Nestrpno je stresel rep in še enkrat zatulil. Že so se ovce razbežale.

Izdajalci so od groze prebledeli.

Antar je vzdrhtel, toda od veselja, in srce mu je začelo burno utripati.

Izdajalci so se razveselili. Videli so, da je Antar brez orožja.

Zdaj je bil že tik pred volkom. Zver je široko odprla gobec in se pognala proti njemu.

Toda Antar jo je zgrabil za čeljusti in jih z močjo golih rok raztrgal do vrata. Potem je zmagoslavno kriknil, da je po vsej dolini odmevalo kakor grom.

Sedâd in njegova dva brata so obstali kakor prikovani.

Videli so še, kakor je Antar brez težave odtrgal volku noge in glavo, ki jo je hotel s seboj odnesti za spomin na svojo zmago.

In rekli so si:

»Kako naj napademo takega orjaka? Prav tako bi se zgodilo z nami, kakor s tem volkom.«

In od tistega dne dalje je postal suženj Antar še bolj slaven in še več so govorili o njem.

(Dalje prihodnjič)

Slavo Štine:

O polnoči

Poldan je že proč —
smrt pa; lahko noč!

Ura bje eno:
glej jo smrt leseno!

Bije dve in tri:
smrt smoli, smrči.

Bije štiri, pet:
mar je smrti svet.

Bije šest in sedem:
nič strahu nobeden!

Bije osem in devet:
smrt prebuja se že spet.

Ze deset je in enajst:
brusi pete na šestnajst!

Ura bje polnoči:
zdaj gorje, če te dobi...

Kako so odkrili kavo?

Kave ne poznamo še niti 300 let. Leta 672. je prinesel odposlanec turškega sultana Mohameda IV. prvo kavo za poskušnjo francoskemu kralju Ludoviku XIV., ki so ga Francozi imenovali »kralja solnca«. To darilo je bilo rojstni dan kave v Evropi. Toda hitro se je njegova uporaba povsod razširila. Še isto leto so

»Vohalec kave«

ustanovili v Parizu prvo kavarno in 8 let nato tudi v nemškem Hamburgu. Najbolj pa so ovirale razširjanje uživanja kave visoke carine, ki so jih povsod uvedli za avoz te dragocene pijače. Takrat so imeli namreč uživanje kave za nekaj razkošnega in v širjenju kave so videli škodo za izdelovanje drugih do-

Aravec s svojo kavo in vodno pipo.

mačih pijač. Zato so morali na primer v Nemčiji kmalu vse kavarne zapreti in vlada je uvedla posebne uradnike, vohalce kave, ki so hodili po hišah in vohali, ali morda ne kuhajo kje te drago-

cene pijače. In gorje tistemu, ki so ga dobili, da je kuhaj kavo, na ni plačal zanjno carine! Sicer je bila pa tudi kava sama takrat zelo draga. Če je kdo prinesel s potovanja majhen zavojček kave, ga je navadno dosti bolj cenil, kakor marsikatero darilo, ki je bilo po daudanašnjih pojmih neprimerno več vredno.

Arabci so poznali kavo že dosti prej. Odkrili so kavovec, drevo, ki rase na njem kava, in tudi način, kako se da kava najbolje pripravljati. Saj so Arabci še danes nedosežni mojstri v kuhanju kave. Tudi svoje ime je dobila kava po abesinski pokrajini, Kaffi, kjer so jo Arabci najprej dobivali. Tam jo tudi še danes pridobivajo vsi iz malega mesta Mokke in jo razpošiljajo po vsem svetu.

Kavovo drevo je visoko do deset metrov in ima le malo semenja. Zdaj so pa to drevo že tako vzgojili, da zraste le do višine dveh metrov in je tudi žetev obilnejša. Najlepši je pogled na to drevo, ko kava zori. Nekateri plodovi so zeleni, drugi rdeči in docela zreli vijoličasti.

Dandanes ne sade kave samo v Arabiji, ampak tudi v Zapadni Indiji in v Ameriki. Še zmeraj pa je najboljša arabska kava. V življenju Arabcev je uživanje kave zelo važno. Pijejo jo naravnost strastno.

Vesela urica v deveti deželi

Tam daleč nekje za desetimi gorami in devetimi vodami leži prečudna deveta dežela. Vsakdo ve zanjo, a nihče ne more do nje. Neznansko lepo je tam: kralji, kraljične, pački in vile so tam in pa toliko bonbončkov! Oh kako se mi cede sline!

Skoro sem že pozabila, kaj sem vam hotela povedati. Veste, zadnjič se je zbralo mnogo ljubeznivih tetk — prav tistih, ki ste jih spoznali na ringaraju — in belile so si glave, kako bi vendarle pričarale deveto deželo k nam, če že nihče ne more do nje. Čudna reč, kaj, bog-ve kako se bo to zgodilo.

V Ljubljani, tam v Prečni ulici ima Atena svoj prostorček, kamor se bo enkrat na teden priselila deveta dežela s svojimi bajnami.

Ako se boste oklenili svojih mamc in jih lepo prosili, vas popeljejo dobre mamice tja, vas najmanjše, ki še ne hodite v šolo, pa tudi večje, ki že znate mnogo povestic in prav lepo peti in risati. Vprašate, kaj boste tam delali? Le malo potrpljenja.

Toli p. ljubljena teta Gusti, vedno

vedra ... vesela teta Polonca, p. se k. ... druga bodo prišle tja s polnim košem s ... in pravijo tako ... jih še aiste nikjer slišati. Tudi vi ... boste morali tetkam kaj povedati, saj znate morebiti prav lepe in doge povestice.

V sobi bo visela velika črna tabla. Na kateri bodo oživele osebe in živalce in rožice, o katerih se bomo pogovarjali. Na kakšen način se bo to vršilo? Načrtuj karajžni risarji izmed vas bodo na veliki črni tabli pričarali bajni svet ... dežele. S seboj boste prinesli svinčnike, črne in pisane, in nekaj papirja in boste posnemali risbe na tabli ali pa narisali povestico po svoje, morda se vam še bolj posreči.

Pa zapeli bomo o solnčku o rožicah, o mamici, o planincih itd. Tekmovali boste mladi pčvčki, da boste spravili tetke kar v zadrego.

Mnogo nas zanimajo vaše punčke in igračke. Iščite vsak način jih boste kedaj prinesli s seboj — in zgodilo se bo, da se bodo vaše punčke vrnilo domov v novi lepi obleki ki jo boste v deželi deželi sešile same.

Vem, da ste sedaj že vsi sklenili, da pridete prav gotovo k nam. Sedaj pa kar hitro mamicam tole prečitajte. V četrtek pa, če se v tem času mamici prav nič ne zamerite, na svidenje v deveti deželi.

Nekaj za mlade smučarje

Skokl več ko 80 metrov daleč!

Skakanje na smučeh je skoraj že tako staro kakor smučanje — samo da se je sčasoma še bolj razvilo in izpremenilo. V minilem stoletju, ko je jelo smučanje na Norveškem postajati »sport«, je pomenilo takšno skakanje na smučeh majhne poskoke, s kakršnimi se je smučar pognal čez majhne ovire in s kakršnimi si je mogel dati več zaleta in povečati svojo hitrost. Če so že kje zgradili kakšno skakalnico samo za skakanje, je bila to reč, ki bi se nam zdela dandanes smešna. S takega naspisa si lahko skočil kakih 30 metrov daleč — a to je bilo vse.

Tedaj je prišel Tullin Thams. To je bil mlad, drzen norveški smučar, odločen in vratolomno pogumen, kadar je bilo treba »Skočiti hočem še dalje!« je sklenil sam pri sebi. »Ti klavni skoki, s katerimi se vsi ponášamo, so kar smešni; toliko let že skačemo, in še nismo prišli dalje kakor 30 metrov ...

A zgolj s spretnostjo in pogumom ni

bilo moči nič opraviti; s samo močjo takisto ne ... To ga ni mialo jezilo, vendar nekako je bilo treba najti izhod!

In našel ga je. Umetni skakanje nastop je bilo treba zg. aditi drugače in obznem popopoma izpremeniti način skakanja. Za skok je bilo treba izkoristiti »odpor zraka« — zraka, ki nikakor ni »nič«, ampak snov kakor vse druge snovi, samo da mnogo redkejš in težji. Kdor je kdaj pomislil roko iz dirjalovega viaka ali se vozil v odprtem avtomobilu, ta ve kaj pomeni zračni pritisk! In ker izrablja nova, od Tullina Thamsa vpeljana skakanja tehnika iz zračni pritisk, jo tudi imenujemo »aerodinamično« (»aer« pomen, po grško zrak, »dynamis« pa moč). Skok po iznajdbi Tullina Thamsa je takšen: zelo dolg zalet z mogočnim zagonom s skakalnice v globino — tako da bi smil zračni pritisk kar prevrnil skakalca, če bi sta pokoncu, in ga strmoglavil. Zato je uvedel Tullin Thams nov ego, t. j. skakavec se nagne tako daleč naprej, da se najdrznejši izmed dandanašnjih smučarjev že lahko s prsti dotaknejo koncev smuč! Tako prav za prav ne skočijo, ampak zletijo nizdol, vesaje s široko razprostrtimi rokami, podobno kakor brezmotorno letalo in nazadnje vzlic blazni stokilometrski hitrosti gladko »pristanajo« — kar je seveda mimo njihovega ogromnega znanja, velikega poguma in bogate izkušnje tudi zaslu-ga bistroumno zamišljene skakalnice in dolgega zaleta.

Tako so skakali že Thams in njegovi učenci dalje ko 50 metrov in dožive skokov so rasle od leta do leta. Meja 80 metrov je zdavnaj dosežena, zdaj se bližajo 90 metrom! To je pač krasen in mogočen obnem na tudi smrtnonevaren prizor.

Lojze Zupanc:

Kovaček

Meh kovaški hrufe,
kovaček kuje, kuje,
da konjička obuje.

Črn je kovaček,
boji se ga še maček,
ta bedaček!

Ali kadar se umije,
brado sajasto obrije —
na obrazu zadovoljnost
mu zasije. —

Kaj je videl Najcek po svetu

Doživljaj v velikem mestu

Nekega dopoldneva poleti sem šel skozi majhno ulico, kjer je bilo vse polno trgovin. Na koncu ulice je bil trg, kjer so trgovci prodajali sadje. Tu si lahko videl zlatorumena jabolka, banane, jagode in druge dobre reči.

Zdajci pa sta se dve ženski ustavili in začeli gledat gor na neko hišo. Razburjeni sta mahali z rokami in v očeh si jima lahko bra! strah in grozo. Pešci so postali pozorni in so tudi jeli gledati tja kvišku. V trenutku se je nabrala velika gruča in vsi ljudje so nemirno strmeli gor. Tudi iz trgovin so prihajali ljudje in trgovci in jeli ugibati, kako in kaj. Seveda sem tudi jaz pogledal kvišku in po pravici moram priznati, da sem se hudo prestrašil.

Visoko gori na obronku zidu velike stanovanjske hiše je sedela majcena veverica. In prav nič živahna in podjetna ni bila videti, kakor so sicer vse veverice. S prestrašenimi očkami j strmela v globino in v gručo. S tresočimi se krempljčki se je oklepala zidu. Gotovo je bila ušla iz kletke na okno in od tam je hotela skočiti na bližnje drevo, ki je tako zapeljivo zibal svoje košate veje. Mlada veverica si je gotovo mislila, da je prišel zdaj dolgo zaželjeni trenutek, da pobegne v svobodo, v zelenje k svojim bratom in sestricam. Toda ko je sedela zdaj na obronku zidu, je videla, da je pod drevesom tlak in da ni bilo nikjer gozda, povsod le kamenje, ropotanje avtomobilov, dim in smrad po bencinu, ropot in zidovje velikega mesta! In ko je spoznala, da se s skokom na drevo ne more rešiti zidovja, jo je obšla groza, ki je ohromila njene moči! Tak strah jo je prevzel, da se ni mogla ganiti z mesta.

Iz bližnjega okna se je zdajci prikazala prestrašena žena. Ko je pogledala na obronek zidu, kamor so strmeli ljudje, je zdajci zagledala svojo malo begunko tako blizu in vendar tako daleč! Jela jo je klicati, žvižgala ji je, vendar zaman. Smrtna groza male veverice je bila tako velika, da je nobeno vabljenje ni moglo pregnati.

Tedaj pa smo videli, kako si je mlad deček s komolci napravil pot skozi množico in jo mahnil naravnost proti tele-

fonski celici, ki je stala sredi trga. Poklical je rešilno postajo in zahteval, naj pridejo gasilci: češ da gori stanovanjska hiša. Množica je bila navdušena nad domisljico in je veselo odobravala dečkov sklep.

Še dve minuti nista pretekli, ko so se pripeljali gasilci na velikem oklopnem avtomobilu. Najprej so bili malo razočarani, ko so videli, da o ognju ni sle-

du, ko so pa spoznali vzrok strahu, so se takoj odločili, da pomagajo ubogi splašeni živalci. Hitro so prislonili svojo dolgo lestvo in eden izmed gasilcev je splezal z opičjo hitrostjo navzgor. Iztegnil je roko — zagrabil — in že je bila veverica na varnem! Previdno je prinesel drobno živalco na zemljo, kjer jo je že s hrepenenjem pričakovala lastnica. Ljudje so se navdušeno zahvaljevali gasilcem in jim vzklikali in mahali s klobuki in robci. Človek v življenjski nevarnosti ne bi bil mogel zbuditi več sočutja kakor ta uboga, majcena udomačena veverica!

JUTROVČKI PIŠEJO

Jež in lisica. Jež in lisica sta se pogovarjala, kateri izmed njiju ima več zvižuč. Jež je rekel, da ima samo eno, lisica je pa bahato dejala, da jih ima sto. Ko je to izrekla, so planili iz gozda volkovi in lisico raztrgali, med tem ko se je jež zvil v klopčič, da mu niso mogli nič. Misli si je sam pri sebi: »Meni več pomaga ena zvižuča, kakor lisici sto.«

Slokan Vladimir

Ljubljana, Kolezijska ulica št. 7

Dragi stric Matie! Pošiljam Ti kar dve pravljici: »Razočarani lev« in »Žrtev poklica«. Torej poslušaj: Mogočni lev, kralj puščave, je šel na oddih v Švico. Tam je videl, kako so se ljudje smučali in sankali, in kamorkoli se je ozrl, povsod je videl le sneg in led. Nekaj časa je žalostno strmel predse, potem si je pa rekel: »Tukaj mi ni dobro biti, saj je še sneg blede, ker ga tako zebe!« Pa jo je veselo mahnil domov v svoje kraljestvo — v toplo solčno Afriko. — **Žrtev poklica.** Nekdo je imel ježa. Pod štedilnikom je imel zabojček, z listjem poslan, kjer je spal. Hranil se je z ostanki jedi in s ščurki. Lepega dne je zagledal ščurka in se povzpел na zaokroženo nogo štedilnika, da bi ga dosegel. Vtaknil je glavo v tesno odprtino, a ven je ni mogel več spraviti, ker so mu bile bodice v napotje. Obvisel je, in drugo jutro so ga našli zadavljenega. Tako je kot žrtev poklica končal svoje mlado življenje.

Vida Gerbec, uč. III. razr. osn. šole pri Sv. Jakobu v Ljubljani

Cesar in drvar. Siromašen drvar seka v gozdu drva. Nenadoma pa zasliši obupno klicanje na pomoč. Hitro stopi pogledat, kaj se je zgodilo, in že vidi kako je mogočen medved napadel bogato oblečenega gospoda. Drvar dvigne sekuro in pobije medveda. Tujec se ganjen zahvali drvarju in mu pove, da je cesar. Iz hvaležnosti mu podari mošnjo zlatnikov. Odslej sta živelata drvar in njegova žena v sreči in izobilju.

Vida Stegovec, uč. I. razr. mest. žen. real. gimn. v Ljubljani

Pravljica iz gozda. Volk in lisica sta se srečala. »Pridi k meni, ljubi volkec,« je rekla zvita lisica, »da te malo pobozham po kodrasti glavici!« Volk je bil hudo domišljjav, pa mu je bilo to go-

vorjenje po volji, zato se je hitro prioblizal lisici. Tedaj mu je pa lisica skočila za vrat in mu pregriznila grlo.

Heda Accetto, dijakinja II. razr. real. gimn. pri Uršulinkah v Ljubljani

Veverica. Poleti smo ujeli veverico in jo dali v kletko. Tam skače in pleše in nas s tem zabava.

Bogomil Jelovšek, uč. I. razr. višje nar. šole v Celju

Dragi Bogomil! Meni se Tvoja veverica hudo smili. Gotovo se ji toži po zelenem gozdu in po enaki družbici. Ali je ne bi hotel — poleti, ko bo toplo — odnesti v gozd in ji podariti svobode? Piši mi, kaj praviš k temu! Srčno Te pozdravlja — stric Matie.

Princeska Zlatolaska. Princeska Zlatolaska je bila zelo lepa. Stanovala je v lepem gradu. Nekega dne se je odpravil njen ljubljani oče na lov. Zvečer, ko ga je Zlatolaska pričakovala, so pa prišli sluge in ji povedali, da se je oče na lovu smrtno ponesrečil. Ubogi princesti Zlatolaski je od žalosti počilo srce.

Matilda Horvat, uč. IV. razr. drž. real. gimn. v Celju

Lisica. Bila je zelo huda zima, in živali so v gozdu stradale da nikoli tega. Lisica je vsa obupana tavalala okoli, da bi našla kaj živeža. Potrkala je na vrata bližnje hiše, toda nihče ji ni prišel odpirat. Potrkala je v drugo in spet ni nihče prišel. Ko je tretjič potrkala, ji je prišla odpirat miada kokoš. Ko je zagledala lisico, je hitro spet zaloputnila vrata in na ves glas zakokodajskala. Lisica se je pa vlegla pred vrata in čakala, dokler ni poginila od lakote in mrazu.

Milica Pirh, uč. V. razreda v Vitanju

Sokol in orel. Na skali se pripravata sokol in orel, češ, kateri je močnejši. Tisti mah pa prileti lovčeva svinčenka in ubije oba.

Zora Drobne, uč. V. razr. v Šmarju pri Jelšah

Pastir in ovce. Živel je pastir, ki je pasel veliko čredo ovac na širokem travniku. Ob travniku je tekla široka reka, čez katero je vodil ozek most. Na drugi strani reke se je razprostiral tudi

velik travnik. Ko so se ovce tokrat reke napasle, jih je pastir odgnal čez most na drugi travnik. Ko bodo vse ovce prišle na ono stran, se bo pravljica nadaljevala.

**Vera Tomišič, uč. II. razr. v Lerdici
p. Rogaševci**

Vrabc in sinic

Sinica vpraša vrabca:

»Kako se ti godi?«

Vrabc pa dé ošabno

»Bolje ko tebi!« — in odleti.

**Slava Drobne, uč. IV. razr. v Šmarju
pri Jelšah**

Nagajiva krava. Imeli smo kravo, ki je bila zelo živahna in nagajiva. Če je le mogla, se je začela bosti z junci. Nekoč ji je junec odbil levi rog. Nobena beseda in nobena palica ni zalegla. Lepega dne smo jo prodali. Ali je pri novem gospodarju tudi tako poredna, pa ne vem.

Micka Turkuč, uč. IV. razr. v Dobljčah

Srna in zajček. Srna po polju hrano išče, zajček jo mimo pribriše. Srna, jaj, v skok, zajček leti pa v svoj brlog.

**Alojzij Golob, uč. IV. razr. na Jesenicah,
Hrušica št. 58**

Dragi stric Matič!

Komaj že čakamo

veselo pomlad,

da pridejo gostje obiskat nas.

Pa tudi Ti, striček, pridi k nam,

dala Ti bom poljubček vdan!

Srčne pozdrave Ti pošilja iz prelepe
Rogaške Slatine

**Vida Trobec, uč. IV. razr. v Rogaški
Slatini**

Pes in mačka. Pes in mačka se že od nekdaj sovražita. Mnogi ljudje so že ugibali, odkod to sovrašтво, toda resnice ne bomo izvedeli vse dokler se mačka in pes ne naučita človeške govorice.

**Marija Kegl, uč. IV. razr.
p. Sv. Jurij ob Ščavnici — Riserjani**

Volk, jelen in zajec. Volk vidi pod grmom zajca, ki spi. Volk si misli: »Ta bo kar dober za kosilo!« Tedaj pa pridirja jelen, in volk si zdaj misli: »Ta bi bil še boljši!« Hitro skoči k njemu, toda jelen je bil urnejši in mu je pobegnil. Ko se je volk vrnil k grmu, da bi si vsaj z zajčkom potolažil lakoto, je bilo ležišče že prazno, ker se je zajček med tem od volčjega lova prebudil in zbežal

v svoj brlog. Tako je volk zaradi svoje prevelike požrešnosti ostal brez kosila.

**Ciril Rožman, uč. IV. razr.
Riserjani, p. Sv. Jurij ob Ščavnici**

Dva stražarja

Pod mizo našo dva stražarja

pridno čakata vsak den.

Eden laja, drugi mijavka

prosita za masten plen.

**Franc Šterbenc, uč. VII. razr.
v Dobljčah**

Volk in lisica. Volk in lisica sta sklenila prijateljstvo. Domenila sta se, da bosta šla h kajžarju krast. Priplazila sta se k bajti in podavila kokoši. Tedaj pride pa okoli ogle sosedov pes in napade volka, ki mu je kmalu podlegel. Lisica je pa nedtem odnesla vse kokoši in se sama vesela gostila z njimi.

**Miloš Lokar, uč. II. r. klas. gimn. v
Ljubljani.**

Krvoločni pes. Na dvorišču je živel pes. Bil je priklenjen. Če je le mogel, se je snel. Tedaj se je zapodil za kokoši. Marsikdaj je kateri odtrgal perutnico. Ta krvoločnost ga je naposled privedla h konjaču. Meni pa je bilo zelo hudo za njim.

**Zdenka Pisanski, uč. I. r. v Kostanjevici
na Krki.**

Konjiček.

Konjička imamo,

se z njim na sprehod peljamo.

Naš konjiček ima ime,

»Miško« mu pravim in Miško gre.

**Marjan Kovačič, dijak II. r. mešč. šole
v Mariboru.**

Lisica ukrade pitano gos. Prav tedaj, ko jo hoče požreti, zagleda volka. V strahu, da ji volk ne bi vzel gosi, zavpije: »Ne bližaj se mi! Imam nalezljivo bolezen!« Volk se ustraši in zbeži, lisica pa v miru poje svoj plen.

**Kristi Markovič, uč. V. razr. v Črni pri
Prevaljah.**

Zgodba o zajčkih. Na zeljniku sta se sešla dva zajca. Eden izmed njiju je bil večji. Začela sta se prepirati, češ, kateri izmed njiju lahko več poje. Večji je rekel: »Velika bitja pojedjo mnogo več od malih!« Mali zajček pa je trdil: »Majhna bitja morajo več jesti, da laže rastejo!« Tisti mah je počil strel in oba zajčka sta bila sita.

Janko Cerar, uč. VIII. r. v Dobljčah.

Lojze Zupanc:

Tri goske

Na visoki gori,
na samotnem kraju,
jezero je med bori.
Tri bele goske plavajo
po jezercu med bori,
se s kljunčkimi noigravajo.
Te goske rajskomile,
so same gorske vile.
Kdor našel gosie bo pero,
lahko njih bratec bo!

Koliko let je temu gospodu?

To boste prav lahko dognali, če se-
štejete vse številke, ki so na sliki!

(Rešitev: 75 let)

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih številok »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Franc Tancer, uč. I. r. drž. real. gimn. v Mariboru; Dušan Novak, uč. IV. r. na Grabnu v Ljubljani; Josip Furlan, uč. III. r. mešč. šole v Celju; Zlatka Likarjeva, uč. II. r. meščanske šole v Celju; Jožica Likarjeva, uč. I. r. mešč. šole v Celju; Lojzek Golob, uč. IV. r. na Jesenicah; Joško Divjak, dijak real. gimn. v Mariboru; Rupert Engelsberger, Krško 24. Prihodnjo nedeljo bomo nadaljevali objavo imen.

Dragi Jutrovčki! Dopisov, ki bi se nanašali na zadnji razpisani natečaj, ne sprejemamo več, ker smo ga že 12. t. m. zaključili. Imamo še vse polno dopisov, ki jih moramo objaviti. Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto, naj se oglašijo pri drugem natečaju. Novi natečaj razpišemo dne 11. marca.

Gostilničar in dijaki

Sedemnajst dijakov je sklenilo, da napravijo gostilničarju, pri katerem se redno shajajo, prav nedolžno, a vendar izvrstno šalo. Povabili so gostilničarja v svojo družbo in mu odkazali pri mizi častno mesto. Ko so bili vsi prav veseli in dobre volje, vstane eden izmed dijakov in predlaga, da se celoten račun ne plača skupno od vseh navzočih, ampak plača istega dotični, ki ostane po štetju sam pri mizi. Vsak, ki pride pri štetju na številko sedem, se odstrani. Gostilničar, kakor vsi ostali, so bili s tem predlogom prav zadovoljni. Pričeli so s štetjem, vsak sedmi se je od mize odstranil. Slučaj je pa seveda nanesel, da je ostal gostilničar sam pri mizi in seveda je moral plačati vso »ceho«.

Sedaj pa nastane vprašanje, kako se je to izvršilo, da je bil ravno gostilničar tisti, ki je ostal sam pri mizi.

Črkovnica

dpre, tao, vra, zna, ele, daž, ese, rab, dob
uredi te skupine črk tako, da dobiš
pregovor.

Sestavljenka

Sestavi teh deset delov tako, da do-
biš sliko hiše.

Rešitev križanke »Žarnica«

Vodoravno: 2. pes, 4. pobjo, 6. oseka,
7. pelod, 8. val.

Navpično: 1. čebela, 2. posev, 3. So-
kol, 4. nov, 5. jad.

Slavo štine:

Rešitev dopolnilnice

Eva, Ilo, bat, Ida, sir, Ema, miš, ura,
tla, peč, Ivo, osa, uta, mir, oko. — Vla-
dimir Levstik.

Rešitev uganke

1. Če imaš dve ali celo več nabrušenih
in odprtih britev v žepu.

2. Kompas.